

"Lehúztuk az LD50.hu-t a hálózatról"

"a hálózati külső memóriában ezek egyszerű emlékek, amelyek előhívása, cseréje és átdolgozása számunkra annyira nyilvánvaló, mint nektek a Négy páncélos és a kutya felidézése."

A fenti szöveg egy idézet Piotr Czerski "Mi, a háló gyermekei" című, inkább manifesztó, mint esszé írásából. Stílusosan kénytelen voltam az archive.org-on megkeresni^[1] mert sajnos balga módon csak a linket mentettem el 2012-ben a magyar fordításhoz, és azóta az oldal úgy tűnik, rég halott - de még a google sem volt hajnaldó találatot adni a "Mi, a háló gyerekei" kifejezésre. Fájdalmasan releváns mind a témához, mind az esszéhez.

A minap a Spotify listáimat takarítva meg akartam látogatni egy weboldalt, hogy megnézzek a setlistet egy buliból, amin idestova több, mint egy évtizede tomboltunk. Az említett oldal egy teljesen egyedi, évtizedekkel a korát megelőző furcsaság volt, ami egy blogból kinőve maga köré tekerte Magyarország szokatlan, sötét, deviáns, a "normálistól" eltérő szukbultúráját amennyiben annak bármilyen köze volt a cyberpunk - goth - industrial vonalhoz, akár csak érintőlegesen is. Az egyetlen közösség, amiben valaha otthon éreztem magam, hasonló különc emberek között.

Az oldalt a tulajdonosai 2012-ben lezárták, és áttették "csak olvasható" módba - akkor és ott ez olyan sokként ért, hogy az eleve szar 2012-t életem egyik legkaotikusabb évévé tette, aminek a végén Angliában kötöttünk ki.

LD50: 11 év után befejezzük

Tizenegy év után lezárjuk az LD50-et. Nem töröljük. Itt marad az Internetek borostyánjába zárva, hogy lássátok, visszaolvashassátok, (újra) felfedezhessétek és (főként) oklhasssatok belőle. A billentyűzetet, fényképezőgépet és keverőpultot viszont letesszük.

MIÉRT?

Három tényező tehet erről. A Facebook (változott a közösségi médiatérkép), a szubkultúra (változott a szélirány) meg mi (mi is változtunk).

Sokan építették az LD50-et, nagy lelkesedéssel, aztán ahogy ez szokott lenni, egyre kevesebben lettünk, egyre csökkent a lelkesedés és mindannyian olyan projektek felé fordultunk, amikből ki tudtuk venni a munkánk ellenértékét - jórésztben, motivációban, pénzben vagy ezek tetszőleges kombinációjában.

A lendületvesztés mellett mind ltthon, mind külföldön lefutott a szubkultúránk jó tizenöt évente ismétlődő aranykora, ezt az egészet meg oldalbakták a Facebook. Vonakodva vagy lelkesen, de migráltak arra a felületre, ahol egyszerre megkaptatok mindent. A barátaitok ajánlásait, a zenéket, a programokat, a törzsi kapcsolattartást. És mindezen túl, közösségi oldal fenntartóként megláttuk a következő nagy megugrandó feladatot: alkalmazkodni egy olyan korszakhoz, amikor már nem kell egy nagy közösségi oldal tagjának lenned ahhoz, hogy kiszolgálják az ízlésedet.

Azt hisszük, hogy ezt majd ti megugorjátok magatoknak, külön vagy együtt. Lájtátok, mi működött nekünk és mi nem - gyarítások jobbat. Lehetőleg együtt. Nekünk is akkor működött minden igazán, amikor összefogtunk egymással véleménykülönbségtől, ízléskülönbségtől meg divatkülönbségtől függetlenül. Minden építőköve az orrotok előtt van, mi pedig az elkövetkező hetekben mutatunk majd nektek egy pár eszközt, amivel ellindulhattok új irányokba (és válaszolunk az ilyen jellegű magánleveletekre). A szubkultúrának most ugrania kell, mi pedig enyhe mosollyal elfűrészeljük alattatok a hidat, ti pedig majd rájöttök idővel, hogy ez a lehető legjobb és legszükségesebb lépés most.

MI LESZ EZUTÁN?

Az oldalt május 31-ével lezárjuk, ezután nem kerül több cikk a főoldalra, nem lehet írni a fórumra és PM-ben sem vehettek fel egymással a kapcsolatot. Nemsokára kaptok egy gombot, amivel lementhetitek az eddigi levelezéseiteket, hogy ne veszítsetek el semmit a múltból. Ha eddig csak itt tartottátok a kapcsolatot egyes ismerőseitekkel, kaptok időt a váltásra.

Az elkövetkező időszakban heti egy alkalommal kaptok hosszabb személyes összefoglalókat, cikkeket és tanácsokat az elkövetkező időszakra. Nem leszünk melodramatikusak, becsszó.

Always,

damage (ld50 alapító főszerkesztő)

ninth (ld50 főszerkesztő)

 | 407 hozzászólás

 d4m4g3

A bejelentés, ami olyan dühöt váltott ki belőlem, hogy vállalhatatlan bejegyzéseket hagytam alatta - természetesen elnézést kértem pár oldallal később

Egy darabig próbálkoztunk "utód" oldalt készíteni, de elvérzett. Akkor úgy gondoltam, hogy azért, mert nem volt téma, vagy érdeklődés, de aztán 2018 környékén belebotlottam egy dokumentumfilm-sorozatba a BBS korszakról[?2] . Ez a technológia Magyarországot szerintem teljesen elkerülte, lévén a 80as években otthoni telefonok közötti direkt számítógépkapcsolat kellett volna hozzá, itt meg sok helyen a 90es évek elejéig nem volt vonalas telefon sem otthon, nemhogy számítógép és modem. Valahol a többórányi anyagban elhangzott egy, az témához vágó mondat: a távolsági hívások ára miatt ezek a közösségek annyira lokálisak voltak, hogy ha valaki bedobta, hogy pizza holnap XY helyen, akkor sokan meg is jelentek a közösségből.

Ez volt az, ami felett én annak idején átsiklottam: a mixed reality (*fogalmam sincs, van-e jobb kifejezés erre az esetre; ha igen kérlek írd meg nekem*) vonatkozás. Az, hogy ez nem csak egy tematikus online fórum, sőt, utólag visszatekintve sok esetben az online rész másodlagos volt, hanem egyfajta kiterjesztése a valóságnak, hogy tovább folyhassanak az életben megkezdett beszélgetések. Máskor, másnak, egy egyszerű mód, hogy felmérje a terepet, mielőtt személyesen odamerészkedik valahova.

2021 van, és a munkahelyem kettészakadt annak tekintetében, hogy visszamenjünk-e az irodába, vagy maradjon minden távmunkában (*értelemszerűen eszem ágában sincs visszamenni az irodába*). A legérdekesebb az, hogy erről a vitáról az Amerikai Pite ugrott be: az, hogy egy megosztott live webcam feedet 1999-ben az iskola java része megnézett, mert teljesen normális volt az, hogy miután hazamentünk a kötelező óráról, folytattuk a beszélgetést a neten, legyen az IRC, ICQ, MSN, bármi más. A különbség 2021-hez képest az, hogy mindezt az ember egy fix helyen lakó számítógép elé ülve tette - pont, mint az otthonról végzett munka. *A hely/zetváltoztatás lehetősége csak kivételesen keveknek adatott meg, mer a laptop ritka és drága dolog volt, a telefonok meg 10 sms-t jó, ha tárolni tudtak.*

Amit mondani akarok, hogy amiben mi felnőttünk, más volt, mint ami ma van. Az internet nem volt a zsebünkben, nem jött velünk bulizni, nem dokumentálta az összes csetlésünket és botlásunkat, viszont talán pont emiatt lehetett egy online közösségi térben folytatni, amit a valóságban megkezdtünk. Úgy gondolom, hogy az oldal legértékesebb része az a lehetőség volt, hogy a programajánlók nem tűntek el az esemény után: sokszor követték beszámolókkal, fotókkal, feltörekvő hobbifotósoktól, és hozzászólásokkal, mintegy dokumentálva a rendezvény utóéletét.

Ma, amikor a lopják-az-adatod-manipulálnak-mindmeghalunk balhék egymást érik, úgy tűnik, hogy az ilyenfajta, mixed reality (?) közösségek szinte teljesen felszívódtak. Nincs hol folytatni a beszélgetést egy élményről, mert azonnak eltűnik a falakról - kell a hely a trendingnek és a reklámnak. Minden instant, minden vagy most történik, vagy felejtse el annak a reményét is, hogy előkerüljön még egyszer.

Vissza a mai naphoz és a setlisthez: az oldalt két héttel ezelőtt törölték. Ami fogadott, egy pár soros landing page, a régi design-nal. Bejelentés? Egy böffenet Facebookon, törlés után.

LD50 (official)

Lehúztuk az LD50.hu-t a hálózatról, egy landing page maradt.

Majdnem egy évtizedig állt a site érintetlenül, azt hiszem, ennyi idő alatt mindenki learchiválhatta magának azt, amit szükségesnek érzett.

Az okok a tengelyrelapult látogatottság (nyilván, hiszen lezártuk), valamint az időközben felnőtt internet és privacy-előírások környékén keresendők. Aminek meg kell maradnia az oldalból, azt a közösség megőrzi, legalább a wetwareben.

Köszönök, köszönünk, mindent, mindenkinek.

Ennyi? Ilyen érzése lehetett a Geocities törlése, vagy a MySpace adatvesztése.

Varázsütésre eltűnt sok évnnyi közösségi tartalom, flyer, galéria, beszámoló, koncertfotó, pre-myspace gótprofil, és persze kvadrillió fórum flamewar. Egy gombnyomásra törlődött az a "read only múzeum" amit az oldal készítői 2012-ben hagytak, és amire Piotr Czernski "hálózati külső memória"-ként hivatkozott.

Eljutottunk volna oda, hogy a modern magánszféra-védelmi törvények miatt törölni kell a múltat?

Sok jel mutat erre, hiszen több példát láttunk, hogy meghurcolnak valakit évekkal azelőtti, akár még gyerekkorában (*emlékeztető: jogilag 18 alatt az ember gyereknek számít*) tett kijelentések, tweetek miatt, olyannyira, hogy az ember inkább maga megy és törli, mielőtt valami elmeháborodott ráakad.

Persze lehet azt mondani, hogy miért kiabálta ki a világba, gondolta volna végig, de nagyon kevesen vannak, akik 14-18 évesen felfogták, hogy amit akkor gondolnak a világról, az még erősen formálódik és fejlődik.

Viszont mi a helyzet egy olyan oldallal, ahol mindenki szabadon választott felhasználónévvel volt jelen - nem a valódi névvel, talán még csak nem is valódi profiképekkel? Ezeket is törölni kell?

Ha töröljük azt, amik, akik voltunk, elveszik a lehetősége, hogy reflektáljunk. Magunkat fosztjuk meg attól, hogy felmérjük: vagyunk-e legalább annyira jó emberek, ahogyan a 10, 20, 30 évvel ezelőtti önmagunk ezt elképzelte?

Visszaolvastam évtizedekkel ezelőtti gondolataimat. Vállalnám-e mindent? Igen. Lenne, amiért elnézést kérnék? Természetesen - de majdnem biztos, hogy már meg is tettem. Akárcsak régi barátok, ezek mind fontosak, hogy emlékeztessük magunkat arra, kik vagyunk, mi az utunk, hova jutottunk, és hogy felülvizsgáljuk: a jó ösvényt járjuk?

Azonban az online törlések, DMCA-k, Right to Forget, és hasonlók elgondolkoztattak valamin: miért nem vonatkozik ez pl. folyóirat archívumokra? Valakiről lehoznak egy cikket, amiről később kiderül, hogy rágalom - mégsem kérjük a könyvtárakat, hogy semmisítsék meg az archív példányokat, elég egy helyreigazítást leközölni.

Talán ez a megoldás: talán azokat az oldalakat, amiket törölni akar valaki vagy ki kellene nyomtatnunk, vagy air-gapped könyvtári rendszerekre kellene archiválni. Így a múltunk, a nosztalgiára való lehetőségünk is megmarad, és a magánjogok sem csorbulnak.

Kár, hogy sok oldalért már késő[³] - és ezek között mostantól az Id50.hu is ott szerepel.

Links

1. <https://web.archive.org/web/20120712164204/http://www.kalozmedia.org/2012/06/19/piotr-czerski-mi-a-halo-gyerekei/>
2. <https://www.youtube.com/playlist?list=PLgE-9Sxs2IBVgJkY-1ZMj0tIFxsJ-vOkv>
3. <https://wiki.archiveteam.org/index.php/Deathwatch>

Írta Molnár Péter <mail@petermolnar.net>, dátum: 2021-06-27 21:10 UTC+01:00, utoljára frissítve: 2021-07-10 07:11 UTC , a publikáció eredeti elérhetősége: <https://petermolnar.net/journal/amikor-az-internet-felfalja-magat/> ; licenzfeltételek: CC-BY-4.0 .